

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewa Stępień

Protokolant: sekr. sąd. Monika Formaniewicz

w obecności oskarżyciela – za Urząd Celny w T. T. K.

po rozpoznaniu dnia 06 lipca 2015r. i 22 października 2015r. sprawy karnej skarbowej

V. M.,

s. N. i M. z d. K., ur. (...) w miejscowości P. na (...), (...), zam. w K., ul. (...), adres do koresp. G., ul. (...), nie karanego

oskarżonego o to, że:

1. pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki K. II, urzędował gry od dnia 26.11.2013 roku do dnia 14.02.2014 roku, na automatach: H. (...) nr (...), (...) BANK (...), w lokalu: (...), ul. (...). K. 12 A, (...)-(...) G., wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych z dnia 18.11.2009 roku (Dz. U. z 2009 r. nr 201, poz. 1540, z późn. zm.), ***tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.***

2. w okresie od dnia 7 lutego 2014 roku do dnia 7 maja 2014 roku, w lokalu o nazwie i adresie Bar (...), (...)-(...) G., ul. (...), urzędował bez wymaganego zezwolenia gry na automacie H. S. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, ze zm). ***tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.***

o r z e k a

I. Oskarżonego **V. M.** uniewinnia od popełnienia obu zarzucanych mu czynów

II. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca V. M. dowody rzeczowe w postaci:

1) automatu H. (...) nr (...) wraz z 11 sztukami kluczy

2) automatu do gry SUPER BANK (...) wraz z 10 sztukami kluczy

- przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w T. poz. mag. (...)

3) pieniędzy w kwocie (...)ujawnione w automatach,

4) pieniędzy w kwocie (...)zł wypłaconych z automatów,

- przechowywanych na koncie sum depozytowych Izby Celnej w T.

5) automatu H. (...) nr (...) wraz z 4 sztukami kluczy przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w T. poz. mag. (...)

6) pieniędzy w kwocie (...)zł ujawnionych w automatach, przechowywanych na koncie sum depozytowych Izby Celnej w T.

III. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca **M. L. (1)** dowód rzeczowy w postaci umowy o współpracy z dnia 07.02.2014r. przechowywanej w aktach sprawy na k. (...)

IV. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca **A. C. (1)** dowód rzeczowy w postaci umowy o współpracy z dnia 26.11.2013r. przechowywanej w aktach sprawy na k. 16

V. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1012/14

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z dnia 29 października 2015r.

V. M. ma 31 lat. Ma obywatelstwo (...). Na stałe zamieszkuje w K..

V. M. ma wykształcenie wyższe, z zawodu jest ekonomistą.

/dowód: wyjaśnienia V. M. – k. 181-183, 700-701/

V. M. na terytorium Polski prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością działającą pod firmę (...), z siedzibą w G., przy ul. (...). W tej spółce (...) M. pełni funkcję prezesa zarządu.

Przedmiotem działalności tej spółki urządzenie i prowadzenie gier na urządzeniach „automatach”.

Zanim V. M. założył spółkę upewnił się, że przedmiot działalności planowanej spółki jest zgodny z polskim prawem. Zapoznał się z publikacjami prawników polskich na ten temat i konsultował to z polskimi prawnikami.

Wzór umowy o współpracy dla V. M. opracował polski adwokat.

/dowód: wyjaśnienia V. M. – k. 181-183

Wyciąg z KRS – k. 21-23

Zeznania M. W. – k. 797/

W G. przy ul. (...) mieści się (...), której właścicielem jest A. C. (1).

Jesienią 2013r. do A. C. (1) zgłosił się nieznanemu mu mężczyzna, który zaproponował mu, żeby w jego (...)ustawić automat do gry.

A. C. (1) zgodził się na tę propozycję i w dniu 26 listopada 2013r. podpisał umowę o współpracy ze spółką (...). A. C. (1) ustalał, że urządzenie gier na tych automatach jest legalne. Zapewnił go o tym wstawiający automaty, sprawdzał to w Internecie oraz miał wiedzę, że takie automaty są wstawione w różne miejsca w mieście.

Na podstawie tej umowy miał on umożliwić urządzenie i prowadzenie gier na automatach w lokalu (...).

Zgodnie z umową spółka (...) miała wyłączne prawo dysponowania i rozporządzania automatami. Współpracujący zaś – A. C. (1) nie był upoważniony do samodzielnego urządzania i prowadzenia gier ani oddania automatów do użytkowania osobom trzecim.

Za umożliwienie urządzania gier na automatach spółce (...). C. miał uzyskać wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości (...),- zł miesięcznie.

Na podstawie tej umowy spółka (...) zamontowała w P. I. dwa automaty do gier H. (...) typ video oznaczony numerem (...) oraz (...)oznaczony numerem (...).

/dowód: wyjaśnienia V. M. – k. 181-183, 700-701

Zeznania A. C. – k. 148-149, 796v

Zeznania A. D. – k. 797

Informacja z (...) k. 76-78

Umowa o współpracy – k. 16/

W dniu 17 lutego 2014r. funkcjonariusze Urzędu Celnego w T. dokonali kontroli w siedzibie firmy (...) (...)A. C. (1) i ujawnili tam dwa automaty do gier: H. (...) typ video oznaczony numerem (...) oraz SUPER BANK oznaczony numerem (...).

Właściciel (...)poinformował funkcjonariuszy Urzędu Celnego, że automaty te należą do spółki (...) i okazał im umowę o współpracy z dnia 26.11.2013r.

Kontrolujący pracownik Urzędu Celnego w T. J. W. dokonał oględzin automatów i przeprowadził eksperyment, w wyniku którego doszedł do wniosku, że na tym automacie prowadzone są gry o charakterze losowym.

Kontrolujący stwierdził, że automat nie posiada rejestracji i stosowanego zezwolenia na prowadzenie działalności.

Automat został zatrzymany przez Urząd Celny, za pokwitowaniem wydanym A. D..

Wraz z automatami została zatrzymana znajdująca się w nich gotówka w łącznej kwocie 4.478,- zł.

/dowód: protokół kontroli – k. 2-4

Protokół zatrzymania – k. 5-6

Protokół oględzin – k. 7-8

Płyta z nagraniem eksperymentu - 15

Pokwitowanie – k. 12, 13

Zeznania J. W. – k. 139-140, 701-701v/

Na zlecenie Urzędu Celnego w T. biegły sądowy z zakresu informatyki sporządził ekspertyzę kryminalistyczną, w wyniku której ustalił, że zarówno gra na automacie H. (...) typ video oznaczonym numerem (...) jak i na automacie (...)oznaczonym numerem (...) ma charakter komercyjny i losowy oraz wyczerpuje definicję gier na automatach z ustawy o grach hazardowych.

/dowód: ekspertyzy kryminalistyczne – k. 87-91, 94-99/

W G. przy ul. (...) M. L. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą BAR (...).

W lutym 2014r. do M. L. (1) zgłosił się nieznany mężczyzna, który zaproponował, żeby w jej Barze wstawić automat do gry.

M. L. (1) zgodziła się na tę propozycję i w dniu 07 lutego 2014r. podpisała umowę o współpracy ze spółką (...). M. L. (1) była przekonana, że gry na tych automatach są legalne. Wiedziała, że takie automaty są w wielu miejscach.

Na podstawie tej umowy miała ona umożliwić urządzenie i prowadzenie gier na automatach w lokalu BAR (...).

Zgodnie z umową spółka (...) miała wyłączne prawo dysponowania i rozporządzania automatami. Współpracujący zaś – M. L. (1) nie była upoważniona do samodzielnego zarządzania i prowadzenia gier ani oddania automatów do użytkowania osobom trzecim.

Za umożliwienie zarządzania gier na automatach spółce (...). L. miała uzyskać wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości (...),- zł miesięcznie.

Na podstawie tej umowy spółka (...) zamontowała w Barze (...) automat do gier H. (...) typ video oznaczony numerem (...).

/dowód: wyjaśnienia V. M. – k. 178-180, 700-701

Zeznania M, L. – k. 10, 797

Zeznania A. D. – k. 797

Informacja z (...) k. 76-78

Umowa o współpracy – k. 7/

W dniu 07 maja 2014r. funkcjonariusze Urzędu Celnego w T. dokonali kontroli w siedzibie firmy BAR (...) i ujawnili tam automat do gier: H. (...) typ video oznaczony numerem (...).

Właścicielka Baru poinformowała funkcjonariuszy Urzędu Celnego, że automat ten należy do spółki (...) i okazała im umowę o współpracy z dnia 07.02.2014r.

Kontrolujący pracownik Urzędu Celnego w T. J. W. dokonał oględzin automatów i przeprowadził eksperyment, w wyniku którego doszedł do wniosku, że na tym automacie prowadzone są gry o charakterze losowym.

Kontrolujący stwierdził, że automat nie posiada rejestracji i stosowanego zezwolenia na prowadzenie działalności.

Automat został zatrzymany przez Urząd Celny, za pokwitowaniem wydanym M. L. (1).

W automacie znajdowała się gotówka w kwocie 200,- zł.

/dowód: protokół kontroli – k. 2-3v (II K 18/15)

Protokół zatrzymania – k. 5-6 (II K 18/15)

Protokół oględzin – k. 8 – 10 (II K 18/15)

Płyta z nagraniem eksperymentu – 4 (II K 18/15)

Pokwitowanie – k. 11 (II K 18/15)

Zeznania J. W. – k. 112, 701-701v (II K 18/15)/

Na zlecenie Urzędu Celnego w T. biegły sądowy z zakresu informatyki sporządził ekspertyzę kryminalistyczną, w wyniku której ustalił, że gra na automacie H. (...) typ video oznaczonym numerem (...) ma charakter komercyjny i losowy oraz wyczerpuje definicję gier na automatach z ustawy o grach hazardowych.

/dowód: ekspertyza kryminalistyczna – k. 101-107 (II K 18/15)/

V. M. nie był dotąd karany sędownie.

/dowód: dane o karalności – k. 190, 153,160 (II K 18/15)/

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowód z wyjaśnień oskarżonego V. M., dowód z zeznań świadków: J. W., M. L. (1), A. C. (1) i A. D. oraz M. W. (2) oraz dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci wyciągu z KRS spółki (...), zaświadczenia o prowadzeniu działalności gospodarczej przez A. C., protokołów kontroli, oględzin i zatrzymania rzeczy i danych o karalności oskarżonego a także dowodu z opinii biegłego z dziedziny informatyki.

Oskarżony V. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył w sprawie wyjaśnienia. Oskarżony wyjaśnił, że zanim założył spółkę ustalił, że w Polsce można prowadzić gry na automatach, zapoznał się w tym celu z publikacjami polskich prawników. Oskarżony wyjaśnił, że w świetle tej jego wiedzy, ze względu na brak notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych nie mogą być wobec jednostek stosowane przepisy zakazujące prowadzenia gier elektromechanicznych, elektrycznych i elektronicznych w miejscach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn. Według wiedzy oskarżonego, opartej na interpretacji wyroków Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości naruszenie obowiązku notyfikacji powoduje, że regulacje techniczne nie mogą być stosowane.

Oskarżony nie kwestionował przy tym faktu, że zawarł umowy z M. L. (1) i A. C. (1) o treści znajdującej się w aktach sprawy ani też, że zatrzymane do sprawy automaty do gier stanowiły własność jego spółki.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, bowiem nie było podstaw do ich kwestionowania. Oskarżony powoływał się na powszechnie znane publikacje z zakresu prawa o grach hazardowych, zaś umowa przez niego podpisana z A. C. i M. L., skonstruowana przez prawnika z Polski, była spójna w swej treści z wyjaśnieniami oskarżonego.

Nie kwestionowane w sprawie były też oświadczenia oskarżonego odnośnie jego sytuacji rodzinnej, życiowej i zawodowej.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. C. (1) oraz M. L. (1) na okoliczność podpisania umowy o współpracy z firmą (...) oraz przyjęcia do lokali, w których prowadzili działalność gospodarczą automatów do gier, zgodnie z tymi umowami, bowiem nie było to kwestionowane w toku postępowania, a zeznania świadków potwierdzały umowy i okoliczności faktyczne (fakt zatrzymania automatów spółki (...) w lokalach A. C. i M. L. (1)). Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków także w zakresie zapewnień wstawiających automaty, że ich użytkowanie jest legalne, co potwierdzała umowa oraz wyjaśnienia oskarżonego.

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania A. D. na okoliczność obecności przy zatrzymaniu automatów u A. C., co potwierdzały protokoły zatrzymania rzeczy.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania funkcjonariusza Urzędu Celnego w T. J. W. na okoliczność przeprowadzonej kontroli, przeprowadzonych oględzin i eksperymentów na zatrzymanych automatach do gier należących do spółki (...), bowiem zeznania te były potwierdzone dowodami z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci protokołów kontroli i protokołów oględzin automatów.

Sąd dał wiarę także zeznaniom świadka M. W. (3) na okoliczność pochodzenia druków umowy o współpracy oraz stanowiska tego prawnika odnośnie przepisów ustawy o grach hazardowych, co potwierdzało oświadczenie obrońcy oskarżonego, że ten świadek jest autorem druku umowy.

Za wiarygodne Sąd uznał dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci wyciągu z KRS spółki (...), zaświadczenia o prowadzeniu działalności gospodarczej przez A. C., protokołów kontroli, oględzin i zatrzymania rzeczy i danych o karalności oskarżonego, bowiem były to dokumenty urzędowe, sporządzone przez kompetentne

osoby, zgodnie w ich wiedzę i zawierały prawdziwe i rzetelne informacje, których nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Miarodajne dla rozstrzygnięcia były także umowy o współpracę zawarte pomiędzy Prezesem zarządu spółki K. II a A. C. (1) i M. L. (1), bowiem żadna ze stron tych nie kwestionowała ani faktu ich zawarcia, ani umówionych kwestii.

Za miarodajne Sąd uznał opinie biegłego sądowego odnośnie badanych automatów do gier, należących do spółki (...), a zatrzymanych do sprawy, bowiem opinie te nie były kwestionowane w toku procesu przez żadną ze stron.

Urząd Celnny w T., oskarżył V. M. o to, że pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki K. II, urządził gry od dnia 26.11.2013 roku do dnia 14.02.2014 roku, na automatach: H. (...) nr (...), (...) BANK (...), w lokalu: (...), ul. (...). K. 12 A, (...)-(...) G., wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych z dnia 18.11.2009 roku (Dz. U. z 2009 r. nr 201, poz. 1540, z późn. zm.), **oraz** w okresie od dnia 7 lutego 2014 roku do dnia 7 maja 2014 roku, w lokalu o nazwie i adresie Bar (...), (...)-(...) G., ul. (...), urządził bez wymaganego zezwolenia gry na automacie H. S. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, ze zm.).

Zdaniem oskarżyciela swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona dwóch przestępstw skarbowych z art. 107 k.k.s.

Zgodnie z tym przepisem karze podlega ten kto, wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urządzi lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny.

Artykuł 107 § 1 k.k.s. obejmuje określone w nim sposoby zachowania wobec obu typów zakładów wzajemnych oraz gier liczbowych, loterii pieniężnych, gier cylindrycznych, gier w karty i w kości oraz binga pieniężnego i gier na automatach.

Przestępstwo karnoskarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. jest karalne w razie ich umyślnego popełnienia w obu postaciach zamiaru: bezpośredniego i ewentualnego (por. kom. do art. 107 k.k.s. G. Ł.).

Przepis ten ma jednak charakter blankietowy i należy go odnieść przywołanej w nim ustawy o grach hazardowych.

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009r. Nr 201 poz. 1540) urządzanie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o grach hazardowych działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Art. 14 ust. 1 stanowi zaś, że urządzanie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy. Przepis art. 23a cytowanej ustawy wskazuje, że automaty i urządzenia do gier, mogą być eksploatowane przez podmioty posiadające koncesję lub zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie gier losowych lub gier na automatach po ich zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celnego. Rejestracja automatu lub urządzenia do gier oznacza dopuszczenie go do eksploatacji. Rejestracji dokonuje się na okres 6 lat. Naczelnik urzędu celnego rejestruje automaty i urządzenia do gier spełniające warunki określone w ustawie, na podstawie opinii jednostki badającej upoważnionej do badań technicznych automatów i urządzeń do gier.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 i 5 grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości. Grami na automatach są także gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, organizowane w celach komercyjnych, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy.

Stan faktyczny w sprawie był w zasadzie bezsporny. Nie budziło wątpliwości, że spółka (...), urzędowała gry na automatach do gier H. (...) nr (...), SUPER BANK (...), w lokalu: Pizzeria ITALIA, ul. (...). K. 12 A, w G. od dnia 26.11.2013 roku do dnia 14.02.2014 roku oraz na automacie H. S. (...), w okresie od dnia 7 lutego 2014 roku do dnia 7 maja 2014 roku, w lokalu o nazwie i adresie Bar (...), w G., przy ul. (...).

Równie bezsporne było, że prezesem zarządu spółki K. II, która wstawiała automaty do wskazanych wyżej lokali był V. M..

Nie było w sprawie także kwestionowane to, że V. M. i jego spółka nie posiadali stosowanych zezwoleń ani rejestracji.

Oskarżony nie kwestionował także tego, że automaty na których urzędował gry mieściły się w definicji automatów do gier opisanych w art. 2 ustawy o grach hazardowych.

Sporną kwestią w sprawie było to, czy zgodnie z obowiązującym w Polsce przepisami prawa w okresie objętym zarzutem postawionym V. M. (od 26.11.2013r. do 07.05.2014r.) zakazane były gry o charakterze komercyjnym na automatach do gier i w jakim zakresie ograniczała urządzanie tych gier ustawa o grach hazardowych oraz jaki był stopień wiedzy oskarżonego w tym zakresie.

Charakter przepisów art. 6 ust. 1 i 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych i zasady ich obowiązywania są od co najmniej 3 lat kwestią sporną w polskiej doktrynie jak też orzecznictwie.

Jakkolwiek nie ma przeszkód, żeby Urzędy Celne prowadziły postępowania w sprawach o czyn z art. 107 k.k.s. to celowość takich postępowań w świetle obecnych uregulowań prawnych jest już kontrowersyjna.

Rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych w tym zakresie obejmują zarówno sądy rejonowe, jak i okręgowe a także Sąd Najwyższy.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych 98/34/WE definiuje pojęcie przepisów technicznych oraz w art. 8 zobowiązuje państwa członkowskie do przekazania Komisji wszelkich projektów przepisów technicznych. Dyrektywa Rady 98/34/WE została transponowana w Polsce rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. 2002, Nr 2039, poz. 239, zmieniona rozporządzeniem z dnia 6 kwietnia 2004 r., zmieniającym rozporządzenie w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych, Dz. U. 2004, Nr 65, poz. 597), wydanym na podstawie art. 12 ust 2 ustawy z dnia 12 września 2002 o normalizacji Dz. U. 2002 Nr 169, poz. 1386.). W myśl tego rozporządzenia krajowy system notyfikacji norm i aktów prawnych obejmuje notyfikacje norm oraz notyfikacje aktów prawnych umożliwiającą uczestnictwo Rzeczypospolitej Polskiej w procedurach wymiany informacji określonych w przepisach Unii Europejskiej.

Zgodnie z dyrektywą, obowiązkiem państw członkowskich jest notyfikowanie Komisji Europejskiej projektów aktów normatywnych zawierających przepisy techniczne. Konsekwencją braku notyfikacji jest – jak wskazano w orzeczeniu ETS z dnia 19 lipca 2012r. (C 213/11, (...) i (...)) – brak możliwości stosowania i to nie tylko przez sądy norm prawnych, które nie zostały notyfikowane, a zostały zawarte w jednostkach redakcyjnych podlegających obowiązkowi notyfikacji. Tak więc, na nienotyfikowane przepisy krajowe nie można powoływać się skutecznie przed sądem krajowym wobec podmiotów prywatnych.

Sąd podzielił stanowisko wyrażone w orzecznictwie i doktrynie, zgodnie z którym przepisy prawne odnoszące się do działalności urządzania gier hazardowych na automatach podlegają notyfikacji Komisji Europejskiej jako przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, akceptując stanowisko Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości zawarte w wyroku z dnia 19 lipca 2012 r. w odniesieniu do połączonych spraw C 213, C 214 i C 217 wydanym w trybie prejudycjalnym na wniosek Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., którego argumentacji nie ma potrzeby w tym miejscu przytaczać, bowiem są powszechnie znane.

Bezsporne jest, że przepisy techniczne zawarte w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (ustawa ta zastąpiła ustawę z dnia 29 lipca 1992r. o grach i zakładach wzajemnych, Dz. U. 2004, Nr 4, poz. 27 ze zm.) nie zostały notyfikowane Komisji. Projekt ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. nie został notyfikowany w Komisji Europejskiej, pomimo że obowiązek taki wynikał z dyrektywy 98/34/WE. Konsekwencją uznania, że art. 14 ustawy o grach hazardowych to przepis techniczny w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, który nie został notyfikowany Komisji Europejskiej, a więc jest bezskuteczny, powoduje, że nie można jednostce – w tym przypadku oskarżonemu przypisać odpowiedzialności za przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. bowiem przepis ten, jak wyżej wskazano ma charakter blankietowy, a jego doprecyzowanie stanowią przepisy m.in. tegoż art. 14.

Reasumując Sąd podzielił w całej rozciągłości stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 listopada 2014r. w sprawie II K 55/14, zarówno w zakresie uznania przepisów ustawy o grach hazardowych jako przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE jak i w zakresie braku podstaw do pociągnięcia do odpowiedzialności jednostki za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s.

Jednocześnie Sąd rozpoznający sprawę zgodził się ze stanowiskiem wyrażonym w doktrynie i orzecznictwie zarówno krajowym jak i europejskim, zgodnie z którym sąd krajowy powinien zapewnić pełną efektywność prawu Unii, co oznacza, że ma obowiązek odstąpić od stosowania normy prawa krajowego, kolidującego z prawem Unii.

Mając na uwadze, że pogląd Sądu wyrażony powyżej nie jest jedynym istniejącym w orzecznictwie, w realiach niniejszej sprawy należy stwierdzić, że nawet gdyby oskarżyciel stał a stanowisku odmiennym w zakresie oceny przepisów ustawy o grach hazardowych, jako przepisów technicznych, to mimo to brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu V. M. przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s.

Jak wyżej wskazano przestępstwo to można popełnić tylko z winy umyślnej, zarówno w jej zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym.

A zatem ustawodawca oczekuje, że osoba zamierzająca urządzać między innymi gry na automatach będzie miała świadomość istnienia ustawy o grach hazardowych i wymogów tejże ustawy i będzie się do niej stosować. Urządzenie gier na automatach wbrew przepisom tej ustawy jest penalizowane w przepisie art. 107 § 1 k.k.s.

Oskarżony w sprawie – V. M. - obcokrajowiec - zanim podjął działalność gospodarczą w zakresie urządzenia gier na automatach na terytorium Polski zapoznał się z obowiązującym w Polsce prawem w tym zakresie oraz z bogatym piśmiennictwem w kwestii obowiązywania przepisów ustawy o grach hazardowych. Co więcej, oskarżony konsultował te kwestie z polskimi prawnikami, także wzór umowy o współpracy z podmiotami, udostępniającymi mu powierzchnie w lokalach na urządzenie gier na automatach opracował dla niego polski prawnik.

Oskarżony jak sam wyjaśnił, a czego nie można było zakwestionować, wykazał się należyłą starannością w ustaleniu obowiązującego prawa w obcym mu kraju, zanim podjął tu działalność gospodarczą.

W sytuacji gdy wybitni prawnicy kwestionują obowiązywanie i skuteczność przepisów ustawy o grach hazardowych z powodu zaniedbania przez ustawodawcę notyfikacji przepisów technicznych tej ustawy, gdy sądy krajowe każdego szczebla, od rejonowych po okręgowe a na Sądzie Najwyższym kończąc wyrażają różne stanowiska w tym przedmiocie, w ocenie Sądu trudno oczekiwać, żeby oskarżony, obcokrajowiec korzystający z pomocy polskich prawników i w zaufaniu do polskiej myśli prawniczej, nie podzielił stanowiska o dopuszczalności urządzania gier na automatach, z powodu braku skuteczności przepisów ustawy o grach hazardowych, tym bardziej że taka interpretacja, wcale nie wyjątkowa i marginalna, była dla niego korzystna.

Oskarżony V. M. zarówno w czasie popełnienia czynu – czyli urządzenia gier na automatach w Barze (...) (...)w G. – jak w czasie trwania całego procesu był przekonany bez żadnych wątpliwości, że miał prawo legalnie urządzać gry na automatach, bowiem przepisy techniczne ustawy o grach hazardowych nie zostały notyfikowane Komisji Europejskiej i były w związku z tym bezskuteczne w stosowaniu wobec niego jako jednostki. Ten wniosek oskarżonego oparty był o znane mu stanowisko polskich prawników i polskich sądów, w tym Sądu Najwyższego, dlatego Sąd oceniający jego

winę, nie miał żadnych podstaw do przypisania mu ani wiedzy ani nawet „godzenia się” na to, że urządzał gry na automatach wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że brak było podstaw do przypisania oskarżonemu V. M. popełnienia przestępstwa z art. 107 k.k.s. zarówno dlatego, że czyn ten nie zawierał znamion czynu zabronionego jak i braku podstaw do przypisania oskarżonemu winy za ten czyn.

Dlatego na podstawie 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia obu zarzucanych mu czynów, bowiem były one tożsame w opisie i kwalifikacji i argumentacja uzasadnienia odnosiła się do każdego z nich.

Mając na uwadze, że do sprawy zatrzymane zostały automaty do gier, klucze do automatów oraz znajdujące się w nich pieniądze, jak też te rzeczy zostały przekazane do dyspozycji Sądu, w związku z uniewinnieniem oskarżonego Sąd zwrócił oskarżonemu V. M., reprezentującemu spółkę (...) zatrzymane rzeczy:

7) automat H. (...) nr (...) wraz z 11 sztukami kluczy

8) automat do gry SUPER BANK (...) wraz z 10 sztukami kluczy

- przechowywane w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w T. poz. mag. (...)

9) pieniądze w kwocie (...)zł ujawnione w automatach,

10) pieniądze w kwocie (...)zł wypłaconych z automatów,

- przechowywane na koncie sum depozytowych Izby Celnej w T.

11) automat H. (...) nr (...) wraz z 4 sztukami kluczy przechowywane w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w T. poz. mag. (...)

12) pieniądze w kwocie (...)zł ujawnionych w automatach, przechowywane na koncie sum depozytowych Izby Celnej w T.

Podstawą do zwrotu zatrzymanych rzeczy był przepis art. 230 § 2 k.p.k. stosowanym odpowiednio poprzez art. 113 § 1 k.k.s., zgodnie z którym należy zwrócić osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego.

Na tej samej podstawie prawnej Sąd zwrócił M. L. (1) zatrzymaną od niej umowę o współpracy z dnia 07 lutego 2014r. i A. C. (1) umowę z 26 listopada 2013r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 k.p.k., w zw. z art. 113 § 1 k.k.s zgodnie z którym jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania koszty procesu ponosi w sprawach z oskarżenia publicznego - Skarb Państwa.